

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Όλη η περιουσία μου θα γίνει δική του. Το εϋχμαι να την διαχειρισθῆ με σύνομο. "Ετσι θάχης άπειρες απολαύσεις, άκαρδη, απολαύσεις τις όποιες θά σου δώσουν τά χρήματα τά δικά μου, οι κόποί μου. Μά έχω μιά προαίτησι. Δέν θά εύτυχῆς, παρ' όλα αυτά 'Ο Θεός θά σέ τιμωρήη γιά τό κακό που μού-κανες.

Μπορεί νά φέρθηκα κι' έγώ σκληρά μαζί σου. Μπορεί νά φέρθηκα δόλια. Ναι, τό όμολογώ. Μά σὺ με προκάλεσες. "Εγινες γυναίκα μου, γιά νά με περιφρονηῆς. Μ' έξευτέλισες, όσο καμιά γυναίκα τό σύζυγό της. Κι' όλ' αυτά γι' αὐτή ; Δέν σ' αγαπάς ; Δέν σου φερνόμεν με τρυφερότητα ; Σοῦ ἔλειψε τίποτε ;

Ἐθέλησα νά σέ κάμω εύτυχημένη, νά σοῦ χάρισω όλες τις απολαύσεις που θά ποθοῦσες. "Εώσωα τόν πατέρα σου από τήν καταστροφή που τόν ἀπειλοῦσε, τόν ἔσωσα από τή φυλακή, από τόν θάνατο. "Εώσωα όλόκληρη τήν οικογένειά σου από τή μαύρη δυστυχία.

Και γιά όλ' αυτά, τί μου χάρισες ;

Πώς μου φέρθηκες ;

"Αχάριστα, όμως, σκληρά, άπάνθρωπα, όπως φέρονται στους σκύλους!...

Σέ συγχωρῶ γιά όλ' αυτά, αλλά δέν θά σέ συγχωρήσῃ κι' ό Θεός.

Τό κρίμα θά σέ πνίξη.

"Ετσι μου ἦταν γραφτό. Νά χάνω τόν ὕπνο μου και νά γράφω άνοισίες, σάν μικρό παιδί, έγώ που στεκόμουν ψηλά άπ' όλα αυτά.

"Ο ἔρωτάς σου με δηλητηρίασε, μ' αφώτισε, με συντριψε. Είμαι πια ένα συντριμμί.

"Ο Θεός... "Ο Θεός νά κρίνη και νά δικάσῃ... >

(Άπ' τό 'Ημερηλόγιο του Λεάνδρου Άρτέμη)

... "Εχω μιά βδομάδα νά δω τή Φλώρα. Δέν τολμῶ πια ούτε νά τήν αντικρίσω. Δέν ξέρω τί μου συμβαίνει, αλλά νομίζω πώς δέν έχω δικαίωμα νά τήν βλέπω πλέον.

Προχθές τήν νύχτα, ό πατέρας μου κάθησε άγρυπνος ως τό πρωί κι' όπως κατάλαβα ἔγραψε. Αυτό με παραξένεψε κι' όταν κατά τις έννεά ἔφυγε, χωρίς νά κλείσῃ καθόλου μάτι, κατέθηκα στό γραφεῖο του. "Η πράξι μου αὐτή εινε άξιοκατάκριτη, αλλά ποθοῦσα νά μάθω τί συμβαίνει. "Ημουν βέβαιος πώς ἔλ' αυτά που γίνονται, ἔχουν σχέσι με τή Φλώρα.

Τό τραπέζι του πατέρα μου ἦταν άνω-κάτω.

Τό ηλεκτρικό εἶχε άπομεινεί άναμμένο.

"Ενα κρυστάλλινο δοχείο ἦταν γεμάτο μεσοκαπιμιμένα ποῦρα και σιγάρα. "Ολ' αυτά ἔσημαιναν πώς ό πατέρας μου πέρασε φριγητή νύχτα.

Τόν λυπήθηκα.

"Η καρδιά μου ἔθάρυνε.

Τί τρομερή συμφορά!...

"Ἐξαφνα τό βλέμμα μου ἔπεσε στό μεσαίο συρτάκι του γραφείου και εἶδα νά κρέμονται από τήν κλειδωνιά τά κλειδιά. "Ασφαλῶς ό πατέρας μου τά εἶχε ἔξασει, πάνω στή ζάλη του.

Θά τά θυώταν όμως ασφαλῶς μόλις ἔφτανε στό γραφεῖο του και θά γόριζε σπιτί νά τά ζητήσῃ.

Δέν ἤθελα νά με βρῆ μέσα στό γραφεῖο του. Τοιμάστηκα νά βγῶ ἔξω. Μίξ

τά κλειδιά που κρεμόντουσαν άπ' τήν κλειδωνιά του συρταριού, με τραθοῦσαν άκατανίκητα. Και τότε... τότε ἔκαμα κάτι που δέν θά τολμοῦσα ούτε νά τό σκεφθῶ σ' ἄλλη περίπτωση. Πλησίαζα στό γραφεῖο και μισάνοιξα τό συρτάκι. "Ενας μεγάλος λευκός φάκελλος ἔπρηξε άπάνω-άπάνω ἐκεῖ μέσα. Και πάνω στό φάκελλο ἦταν γραμμένες τρεις λέξεις: "Ἡ Διαθήκη μου— "Αντίγραφον!"

"Ἐτάγωσα...

Τί ἔσημαιναν όλ' αυτά ;

Θά γινόμεν αἰτία του θανάτου του πατέρα μου, όσο σκληρός κι' αν φάνηκε αὐτός στή μητέρα μου και σέ μένα ;

Δέν ὑπῆρχε καμιά ἀμφιβολία. "Ο πατέρας μου άγρύπνησε ὅλη νύχτα, γράφοντας, ἢ μάλλον αντιγράφοντας τή διαθήκη του, τήν ὁποία πρόκειται νά παραδῶσῃ στό συμβολαιογραφεῖο του. "Αφῆσε τό αντίγραφο στό συρτάκι και ἔξασε νά τό κλειδώσῃ. Τό ἔκλεισα γρήγαρα-γρήγορα και πέρασα στήν τραπεζαρία, σάν νά με κυνηγοῦσαν. "Ἐτρεμα δλόσωμα...

Σέ λίγο μου ἔφερε ἢ ὑπῆρέτρια τό γάλα μου. Μά δέν εἶχα κέφι γιά τίποτε. "Ἐπια ἕνα ποτήρι νερό και τοιμάστηκα νά βγῶ ἔξω.

Τήν ἴδια στιγμή άκουσα τήν πόρτα ν' άνοιγῃ και βαρεία βήματα στή σκάλα.

"Ἦταν ό πατέρας μου.

Μπήκε στό γραφεῖο του, κλειδωσε βιαστικά τό συρτάκι μου, ἦρθε τά κλειδιά του κι' ἔφυγε.

Περνώντας άπ' τήν τραπεζαρία με καλημέρισε.

—Θά βρῆς από τό γραφεῖο, Λεάνδρε ; με ρώτησε.

—Μάλιστα. πατέρα, του άπάντησα.

Δέν εἶπε τίποτε ἄλλο. Κατέθηκε τή σκάλα κι' ἔφυγε.

Εἶχα άπομεινεί άποσβολωμένος.

"Η θέσις μου ἦταν φρικτή.

Τί ἔπρεπε νά κάμω ;

Σκέφθηκα ἄξαφνα τή θεία μου κ. Δρόσου.

"Ο πατέρας μου τήν βλέπει συχνά και τῆς λέει όλες του τίς στενοχώριες. Και σέ μένα φέρνεται σάν μητέρα.

"Αποφάσισα νά πάω νά τήν δω

"Η μέρα ἔξω ἦταν φαιτεινή, χαρά Θεοῦ.

"Ο ἥλιος γελοῦσε στόν καταγάλανο οὐρανό.

Κατέθηκα άπ' τό σπιτί και τράθηξα άργά προς τό σπιτί τῆς θείας μου, ἕνα τρίροφο μέγαρο πίσω από τό άνάκτορο του Κωνσταντινου.

Περπατοῦσε πάνω-κάτω, κρατώντας άνοχητή τή ροζ διπρέλλα της, γιά νά προσφυλάγεται άπ' τόν ἥλιο.

Μπαίνοντας στόν κῆπο, συνάντησα τήν ἑξαδέλφη μου.

Μόλις με εἶδε, ἔτρεξε κοντά μου.

—Λεάνδρε!... Κακό παιδί!... Μας ἔξαγασε λοιπόν ;

Δικαιολογήθηκα ὅπως μπόρεσα. Τῆς εἶπα πώς εἶμαι πνιγμένος στή δουλειά...

Χαμογέλασε πονηρά και μ' άπάντησε :

—"Ἐχεις, ἀλήθεια, τόσες πολλές δουλειές! "Ερωτοδοθειές μήπως ;

"Εσάσ-ια.

—Τί θες νά πῆς, Λούθηα.

—"Α, τίποτε... τίποτε, μου άποκρίθηκε.

—Κι' ὅμως, εἶπες κάτι... κάτι, που δέν εἶνε ἀλήθεια.

"Η Λούθηα κάθησε σ' ἕνα πεζούλι, άνάμεσα στά άνθη, και μου ψιθύρισε, κουνώντας τό κεφάλι της :

—Καθιμένε μου, Λεάνδρε!... Πόσο οἶ

—Καθιμένε μου Λεάνδρε!... Πόσο σέ λυποῦμαι!... μου εἶπε ἢ Λούθη.

λυποῦμαι!...

—Γιατί; Γιατί, ξαδελφοῦλα μου; ρώτησα, νοιώθοντας τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται.

Μὰ δὲν θέλῃς νὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις.

Πῆγες ὀρθὴ καὶ μοῦ φώναξε πρόσχαρα:

—'Ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ. Πάμε ἐπάνω, στὴ μαμὰ, θὰ χαρῖ πολὺ νὰ σὲ δῇ...

Τὴν ἀκολουθῆσα ἀλλογισμένος.

Γιατὶ μοῦ μίλησε ἔτσι; Τὶ ἐσημίαναν τὰ λόγια τῆς; "ἤξερε τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου;

—Κάθισε κατόπιν τὰ φρύδια τῆς καὶ μοῦ εἶπε:

—Μπαρὰ σου, Λεάνδρε! Μὰς λησιμόνησε ἐντελῶς. "Ἐχομε νὰ σὲ δοῦμε τόσον καιρὸ. Δὲν φέρνεται ἔτσι ἕνας νέος, ποῦ ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του.

Δὲν εἶχα τί νὰ πῶ.

—Σπαίανει; μοῦ εἶπε ἡ θεία μου. Μὰ καλύτερα ἔτσι. Γιατὶ εἶσαι ἀδικαιολόγητος... Ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος.

Εἶχα σταθῆ ὀρθος, σάν χαμένος.

—Κάθισε λοιπὸν, μοῦ εἶπε ἡ θεία μου. Τί στέκει ἔτσι, σάν νὰ μαρμαρώσῃς!... Θεὲ μου, πὼς ἀλλάξες μέσα σὲ λίγον καιρὸ!...

Κάθισα σ' ἕνα ντιβάνι, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, σάν ὑπόδικος. Καταλάβαινα ὅτι, ὅπως ἡ ἐξαδέλφη μου ἤξερε καὶ ἡ μητέρα τῆς τὸ μυστικὸ μου.

—Γιὰ τὸν πατέρα σου δὲν σὲ ρωτῶ, μοῦ εἶπε σὲ λίγο ἡ θεία μου. Τὸν βλέπουμε συχνὰ τὸν ΚΑ.Υ ΜΕ. ΝΟ τὸν πατέρα σου!

Ταράχτικα Γιατὶ ἐτόνισε ἰδιαιτέρως ἡ θεία μου τὶς λέξεις «τὸν καυμένο τὸν πατέρα σου»;

Μ' ἀδικοῦσε λοιπὸν κι' αὐτὴ;

Τὰ ἤξερε ὅλα κι' ἔρριχνε ὅλο τὸ ἄδικο σ' ἐμένα;

Ἡ Λοῦση κατὰλαβε σὲ λίγο πὼς ἡ μητέρα τῆς ἤθελε νὰ μοῦ μιλῆσῃ καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

—Θὰ κατέβω στὸν κῆπο, ἐξαδέλφε, μοῦ εἶπε. Θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ. Μὰς ἄφησε μόνους.

—Λοιπὸν; Δὲν μιλάς, μοῦ εἶπε ἡ θεία μου.

—Τὶ νὰ πῶ, θεία; Μὲ δεχθίκατε τόσο αὐστηρὰ!

—"Α, Λεάνδρε!... Θάπρεπε νὰ νὰ εἶμαι πὺ ἀστυρῆ μαζί σου.

—Γιατὶ μοῦ τὸ λέτε αὐτὸ;

—Γιατὶ; Ὅστε δὲν με καταλαβαίνεις;

—"Οχι, θεία.

Δὲν σὲ τύπτει ἡ συνειδήσι σου;

Ἄπαιστος ἀπερίσκεπτα, χωρὶς νὰ διστάσῃ;

—"Οχι.

Ἡ θεία μου σηκώθηκε ἀπότομα ὀρθή, μὲ κύταξε αὐστηρὰ καὶ μοῦ εἶπε:

—Λεάνδρε, μὴ θῆς νὰ με κάνῃς νὰ πιστέψω πὼς εἶσαι ἀντελῆς ζῆνιέδης, παιδί μου. Πᾶψε νὰ ποσοποιεῖσαι... Τὰ λέγω κλαί... "Ὀλαί!...

Χαμήλωσα τὸ βλέμμα μου.

Θὰ ἤθελα ν' ἀνοιξῆ ἡ γῆ καὶ νὰ με καταπιῇ.

Τώρα παιδί ἐμόντευα τί εἶχε συμβεῖ.

Ὁ πατέρας μου εἶχε ἀνοιξῆ στὴ θεία μου τὴν καρδιά του.

Ἡ θεία μου ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ποῦ βρισκόμαστε καὶ ἤξερε κατόπιν καὶ κάθισε κοντὰ του.

—Λεάνδρε, μοῦ εἶπε, θέλω νὰ μοῦ ἀνοιξῆς τὴν καρδιά σου. Ξέρεις πὼς σ' ἀγαπᾷ σάν μητέρα σου. Πές μου, τί συμβαίνει μὲ τὸν πατέρα σου; Τὸν βλέπω πολὺ στενοχωρημένο.

—Θεία μου, τῆς ἀπάντησα, γιατί μ' ἐρωτᾷς; Δὲν μοῦ εἶπες πὼς τὰ ξέρεις ὅλα;

—Ναί. "Αλλά θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴ δικὴ σου ἀποψι. Θές νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς τὰ μυστικά σου;

—Ναί, θεία.

—Εὐλικρινῶς;

—Μὰ ναί...

Δὲν θὰ μοῦ κρύψῃς τίποτε;

—"Οχι.

Θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς σ' ὅτι κι' ἂν σὲ ρωτήσω;

—Ναί, σὸς τὸ ὑπόσχομαι.

—Σ' εὐχαριστῶ, Λεάνδρε! "ἤξερα ὅτι εἶσαι εὐλικρινῆς καὶ σ' ἐκτιμῶσα πάντα γιὰ τὸ χαρακτήρα σου.

—Σ' εὐχαριστῶ, θεία.

—Πές μου, ποῖς φταίει γιὰ τὸ χωρισμὸ τοῦ πατέρα σου ἀπὸ τὴ γυναίκα του; Φταίει ὁ πατέρας σου, ἡ Φλώρα, κι' οἱ δύο;

—Φοβοῦμαι πὼς φταίει ὁ πατέρας, θεία. "ἦταν τόσο σκληρὸς μαζί της!

—Κι' ἐκείνη; Τοῦ φέρθηκε ἐξ ἀρχῆς σάν ἀφοσιωμένη σύζυγος;

—Δὲν ἀπαντᾷς; Βλέπεις λοιπὸν πὼς εἶσαι ἀπειρασμένος; Γιατὶ ἐγὼ ξέρω, καὶ τὸ ξέρω καλὰ, πὼς ἡ Φλώρα δὲν φέρθηκε φρόνιμα ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου τῆς. Φέρθηκε στὸν πατέρα σου περιφρονητικὰ. Τότε ὅμως, γιατί νὰ δεχτῆ νὰ γίνῃ γυναίκα του;

—Καὶ πάλι δὲν ἀπαντᾷς; Δικαιολογεῖς λοιπὸν τὴ συμπεριφορὰ αὐτῆ τῆς Φλώρας; Θὰ ἤθελες ἐσύ νὰ σοῦ φερθῆ ἔτσι ἡ γυναίκα σου, ἂν παντρευόσουν;

—"Οχι βέβαια.

—Βλέπεις λοιπὸν πὼς ὁ πατέρας σου εἶχε δικηὴ νὰ θυμώσῃ ἐναντίον τῆς; "Αλλ' ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ. Καὶ πές μου τώρα:

Τὶ ρόλο ἔπαιζες σὺ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία;

—Ἐπῆρα τὸ μέρος τῆς μητέρας μου, θεία.

—Γιατὶ;

—Γιατὶ τὴν λυπήθηκα. Τὴν εἶδα νὰ ὑποφέρῃ...

—Καὶ τὸν πόνο τοῦ πατέρα σου, δὲν τὸν ἐλογάρισσες; Γιατὶ, ἀσφαλῶς ὑπόφερε κι' αὐτὸς καὶ ὑπόφερε πολὺ, Λεάνδρε. Περιορίσθηκε ὅμως, νὰ πάρῃς μόνον τὸ μέρος τῆς μητέρας σου, ἢ ἕκαμες κάτι περισσότερο;

—Τὶ θές νὰ πῆς, θεία;

—Μὲ καταλαβαίνει, Λεάνδρε. Μίλα λοιπὸν καθαρά. Εἶσ' ἐρωτευμένος με τὴ Φλώρα;

—Τὶ ἐρωτήσεις εἶν' αὐτῆ, θεία; Γιατὶ με βασανίζετε;

—Δὲν θέλω νὰ σὲ βασανίσω, παιδί μου. Καὶ γι' αὐτὸ, ὅστε καὶ ἐπιμεν σ' ἐν ἐρώτησί μου. "Ἔστω, μὴ μοῦ λές τίποτε. "Ἐχω ὅμως καθῆκον νὰ σοῦ πῶ ἐνῶς μερικά πράγματα.

Θές νὰ μ' ἀκούσῃς;

—Ναί, θεία.

—Ἀκουσε λοιπὸν: Τραβήξου ἐφ' ὅσον εἶνε ἀκόμα καιρὸς, ἀπ' τὸ βάρκο στὸ ὅποιον πᾶς νὰ πείσης, Συγκράτησε τὸν ἑαυτὸ σου, γιὰ νὰ μὴν μετανοήσῃς καὶ κλάμῃς πικρὰ ἀργότερα. Ναί, Λεάνδρε, θὰ μετανοήσῃς καὶ θὰ εἶνε πλέον ἀνάγ. Θὰ μετανοήσῃς καὶ σὺ καὶ ἡ Φλώρα. Καὶ δὲν θὰ βρεθῆς κανεὶς, μὰ κανεὶς ἀπολύτως, νὰ σᾶ-δικαιολογήσῃ, νὰ σᾶς λυπηθῆ νὰ σᾶς βοηθήσῃ. Κυνηγημέ-ἀπὸ τὶς τύψεις σας θὰ ἔχετε οἰκτοῦ τέλος. Καὶ ὅτε ὁ Θεὸς, ὅτε οἱ ἀνθρώποι — πῶς πολὺ αὐτὸ-θὰ σᾶς συγχωρήσουν ποτὲ γιὰ τὴν ἀπερίσκεψιά σας. Μὴ ματαιώσῃς περισσότερο, μὴν ἐρεθίσῃς τὴν πληγὴ τοῦ πατέρα σου. Εἶνε πατέρας σου καὶ πρέπει νὰ τὸν σεβασθῆς καὶ νὰ τὸν συμπονήσῃς. Μὲ καταλαβαίνει;

Ἐγνεψα μὲ τὸ κεφάλι ἐνῶς.

Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω.

Τὰ λόγια τῆς θείας μου πέφτανε ἀπάνω μου σάν ἀναλυμένο, κερπὸ αἰθέρο. Δαγκωναν τὴν καρδιά μου καὶ τὴν κομμάτιαζαν.

Ἡ θεία μου μοῦ μίλησε πολὺ ἀκόμα.

Κι' ὅταν ἀργὰ πεία, σηκώθηκε νὰ φύγῃ συντρεμιμένος, τσακισμένος, ντροπισασμένος, μὲ φίλησε στοργικὰ καὶ μοῦ εἶπε:

—Σὲ πίκρανα, Λεάνδρε, παιδί μου, μὰ τόσο τὸ καλύτερο. Θέλω νὰ σκεφθῆς καλὰ τὰ λόγια μου, θέλω νὰ προλάβῃς τὴν συμφορὰ... Λυπήσου τὸν πατέρα σου, λυπήσου τὸν ἑαυτὸ σου, λυπήσου αὐτὴ τὴν ἰδίαν τὴ Φλώρα, ἂν τὴν συμπαθῆς πραγματικὰ.

"Ἐσφιζα συγκινημένος τὸ χεῖρ τῆς θείας μου.

—Νᾶρχεσαι τακτικὰ νὰ μᾶς βλέπῃς, μοῦ εἶπε. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—Ναί, θεία.

Στὸν κῆπο συνάντησα τὴν ἐξαδέλφη μου. Μὲ κράτησε κοντὰ τῆς. Ἄπὸ τὰ λόγια τῆς, καταλάβα πὼς εἶχε κηρυχθῆ κι' αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ πατέρα μου.

"Ἔτσι ἔφυγα λυπημένος, πολὺ λυπημένος καὶ γύρισα σπῆτι. Δὲν πῆγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Παρακάλεσα τὴν ἐξαδέλφη μου, πρὶν φύγω ἀπὸ τὴς θείας μου, νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν πατέρα μου ὅτι εἶνα παῖ νὰ τὸς δῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

—Πᾶψε νὰ προσποιηθῇ... Τὰ ξέρω ὅλα!... μοῦ φώναξε ἡ θεία μου.